

การนำมาตรการลดโทษมาใช้แก่ผู้กระทำความผิดที่ให้ความร่วมมือที่เป็นประโยชน์แก่การดำเนินคดี

สิทธิโชค ตรีเนตร*

รองศาสตราจารย์อัจฉริยา ชูตินันท์**

บทคัดย่อ

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมืองและเทคโนโลยีทำให้การกระทำความผิดเปลี่ยนจากรูปแบบการก่อโดยปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มบุคคลมาเป็นการกระทำความผิดที่หาพยานหลักฐานยากหรือความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมที่มีความสลับซับซ้อนในการดำเนินการไม่ว่าจะเป็นการลักลอบค้ายาเสพติด การค้ามนุษย์ อาชญากรรมทางเศรษฐกิจและคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ซึ่งทำให้การรวบรวมพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานเป็นไปด้วยความยากลำบาก ทำให้รัฐต้องใช้มาตรการทางกฎหมายในการแสวงหาพยานหลักฐาน เช่น การดักฟัง การอำพรางตัว การจัดส่งภายใต้ การควบคุม แต่มาตรการต่าง ๆ นี้ยังมีปัญหาอยู่ เช่น การดักฟัง โทรศัพท์ก็มีกฎหมายที่รองรับเทคนิคพิเศษในการสอบสวนเช่นนี้เฉพาะบางฐานความผิดเท่านั้น เช่น ความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 และพระราชบัญญัติกรมสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 ส่วนที่มีการร่างกฎหมายการต่อรองคำรับสารภาพในประเทศไทยก็ไม่ได้ให้ศาลเป็นองค์กรที่รับผิดชอบในการควบคุมตรวจสอบการใช้ดุลยพินิจของพนักงานอัยการอย่างไรในประเทศสหรัฐอเมริกาและหลักที่บัญญัติไว้ในร่างกฎหมายการต่อรองคำรับสารภาพดังกล่าวอาจจะขัดกับหลักการในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 135 ที่ว่าเป็นการมุ่งใจให้จำเลยให้การรับสารภาพ ซึ่งถือเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้การนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 145 มาเป็นหลักในการควบคุมการใช้ดุลยพินิจของพนักงานอัยการก็ไม่ชอบด้วยหลักการของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพราะมาตรา 145 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นกรณีที่พนักงานอัยการมีความเห็นว่าการกระทำของผู้ต้องหาไม่มีความผิด แต่การต่อรองคำรับสารภาพ เป็นกรณีที่จำเลยกระทำความผิดแล้วจึงได้ให้การรับสารภาพในข้อหาที่ได้ทำการต่อรองกับพนักงานอัยการ ส่วนการกันผู้กระทำความผิดไว้เป็นพยานก็มีเพียงประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีและระเบียบกรมอัยการว่า

* นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ด้วยการดำเนินคดีของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2528 และยังไม่มีความหมายคุ้มครองผู้ร่วมกระทำ ความผิดที่ถูกกันไว้เป็นพยานจากการฟ้องคดีของพนักงานอัยการ และผู้เสียหาย ทั้งในกรณีที่ พยานกลับคำให้การในชั้นศาลก็ไม่มีกฎหมายที่รับรองการใช้ดุลยพินิจของพนักงานอัยการ ในเรื่องนี้ไว้ ส่วนในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบ Common Law เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา มีมาตรการในการแสวงหาพยานหลักฐาน ได้แก่ การต่อรองคำรับสารภาพ และการกันผู้กระทำความผิดไว้เป็นพยาน ประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบ Civil Law เช่น สหพันธ์สาธารณรัฐ เยอรมนี มีมาตรการตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (Strafgesetzbuch) StGB มาตรา 46 B คือ การที่ศาลใช้ดุลยพินิจในการลดโทษแก่จำเลยโดยเหตุที่จำเลยเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการ กระทำความผิด แต่สำหรับประเทศไทยมาตรการที่มีอยู่ยังไม่เพียงพอในการปราบปรามการ กระทำความผิดที่หาพยานหลักฐานยากหรือความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมดังกล่าว ต่อมาประเทศไทยบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด คือ บทบัญญัติมาตรา 100/2 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เรื่องการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็น ประโยชน์อย่างยิ่งในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมีหลักการคล้ายกับประมวล กฎหมายอาญาเยอรมัน (Strafgesetzbuch) StGB มาตรา 46 B ผู้เขียนจึงเสนอความเห็นให้นำ มาตรา 100/2 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาใช้บังคับกับการกระทำความผิด ที่หาพยานหลักฐานยากหรือความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมอื่น นอกจากความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด เนื่องจากเจตนารมณ์ของบทบัญญัติ มาตรา 100/2 พระราชบัญญัติยาเสพติด ให้โทษ พ.ศ. 2522 คือ เพื่อประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนปราบปรามการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ดังนี้ จะเห็นได้ว่าจากเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าวสามารถนำไป บังคับใช้กับองค์กรอาชญากรรมในความผิดอื่น ๆ นอกเหนือจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้ เพื่อประโยชน์ในการแสวงหาพยานหลักฐานมาดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดที่อยู่เหนือขึ้นไปและ สามารถทำลายเครือข่ายขององค์กรอาชญากรรมที่ก่อความเสียหายร้ายแรงต่อเศรษฐกิจและสังคมของ ประเทศได้ โดยบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเช่นเดียวกับมาตรา 78 เนื่องจากบทบัญญัติ ดังกล่าว ผู้กระทำความผิดสามารถให้ถ้อยคำแก่พนักงานฝ่ายปกครอง ตำรวจ พนักงานอัยการ และศาลซึ่งเป็นข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้กระทำความผิดราย อื่นได้ ทั้งนี้ สำหรับความผิดที่จะนำมาตรา 100/2 ไปใช้บังคับนั้นจะต้องระบุฐานความผิดไว้ ท้ายประมวลกฎหมายอาญา โดยต้องเป็นความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมเท่านั้น

บทนำ

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมืองและเทคโนโลยีทำให้การกระทำความผิด เปลี่ยนจากรูปแบบการก่อโดยปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มบุคคลมาเป็นการกระทำความผิดที่ หาพยานหลักฐานยากหรือความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมที่มีความสลับซับซ้อนใน การดำเนินการไม่ว่าจะเป็นการลักลอบค้ายาเสพติด การค้ำมนุษย์ อาชญากรรมทางเศรษฐกิจและ

คอมพิวเตอร์ เป็นต้น ซึ่งทำให้การรวบรวมพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานเป็นไปด้วยความยากลำบาก ทำให้รัฐต้องใช้มาตรการทางกฎหมายในการแสวงหาพยานหลักฐาน เช่น การดักฟัง การอำพรางตัว การจัดส่งภายใต้การควบคุม การสะกดรอยด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ แต่มาตรการต่างๆ นี้ยังมีปัญหาอยู่ เช่น การดักฟังโทรศัพท์ที่มีกฎหมายที่รองรับเทคนิคพิเศษในการสอบสวนนี้เฉพาะบางฐานความผิดเท่านั้น ส่วนร่างกฎหมายการต่อรองคำรับสารภาพในประเทศไทย ไม่ได้ให้ศาลเป็นองค์กรที่รับผิดชอบในการควบคุมตรวจสอบการใช้ดุลยพินิจของพนักงานอัยการอย่างในประเทศสหรัฐอเมริกา และหลักที่บัญญัติไว้ในร่างกฎหมายการต่อรองคำรับสารภาพดังกล่าวอาจจะขัดกับหลักการในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 135 ที่ว่าเป็นการมุ่งใจให้จำเลยให้การรับสารภาพ ซึ่งถือเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้การนำประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145 มาควบคุมการใช้ดุลยพินิจของพนักงานอัยการก็ไม่ชอบด้วยหลักการของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพราะตามมาตรา 145 พนักงานอัยการมีความเห็นว่าการกระทำของผู้ต้องหาไม่มีความผิด แต่การต่อรองคำรับสารภาพนั้นจำเลยกระทำความผิดแล้วจึงได้ให้การรับสารภาพในข้อหาที่ได้ทำการต่อรองกับพนักงานอัยการ ส่วนการกันผู้กระทำความผิดไว้เป็นพยานก็มีเพียงประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีและระเบียบกรมอัยการว่าด้วยการดำเนินคดีของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2528 และยังไม่มียกกฎหมายคุ้มครองผู้ร่วมกระทำความผิดที่ถูกกันไว้เป็นพยานจากการฟ้องคดีของพนักงานอัยการ และผู้เสียหาย ทั้งหากพยานกลับคำให้การในชั้นศาลก็ไม่มีกฎหมายที่รับรองการใช้ดุลยพินิจของพนักงานอัยการในเรื่องนี้ไว้ สำหรับกฎหมายอื่นที่มีเหตุผลในการแสวงหาพยานหลักฐานในลักษณะเดียวกัน เช่น ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่....) พ.ศ. มาตรา 85/1 สำหรับหลักเกณฑ์ในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว เมื่อพิจารณาเหตุผลในการตรากฎหมาย ย่อมจำกัดอยู่เฉพาะการใช้ให้การกระทำความผิด ไม่รวมถึงการเป็นตัวการ หรือผู้สนับสนุนในการ กระทำความผิด และใช้กับทุกฐานความผิด แต่ความผิดส่วนใหญ่เป็นความผิดที่ไม่อาจเกิดจากการที่ผู้ใช้โฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำความผิดได้ ยกเว้นความผิดบางฐานที่ลักษณะของความผิดต้องกระทำเป็นขบวนการ เช่น ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย เป็นต้น บทบัญญัตินี้จึงไม่อาจบังคับใช้ได้ในทุกฐานความผิด และไม่สามารถนำมาบังคับใช้กับความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมได้เนื่องจากลักษณะของความผิดที่เป็นองค์กรอาชญากรรมที่เป็นการประสานของกลุ่มสมาชิกในการวางแผนเพื่อกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย มีการจัดรูปแบบเป็นระบบ และแบ่งหน้าที่กันทำโดยเฉพาอย่างยิ่งมีการปกปิดการดำเนินการให้เป็นความลับ สำหรับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. 2556 มาตรา 23 และมาตรา 24 เป็นกรณีที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการสืบสวนสอบสวนเกี่ยวกับกิจกรรมและการกระทำความผิดขององค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ ซึ่งสามารถใช้เป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีต่อหัวหน้าหรือผู้มีบทบาทสำคัญในองค์กร

อาชญากรรมข้ามชาติ แล้วกฎหมายให้อำนาจพนักงานอัยการในการใช้ดุลพินิจออกคำสั่งไม่ฟ้องทุกข้อหาหรือบางข้อหา หรือถอนฟ้อง ถอนอุทธรณ์ ถอนฎีกา หรือไม่อุทธรณ์ ไม่ฎีกาในความผิดนั้นทั้งหมดหรือบางส่วน มีลักษณะเป็นการต่อรองคำรับสารภาพ แต่เนื่องจากการต่อรองคำรับสารภาพนั้นมีแนวความคิดมาจากระบบกฎหมาย Common Law ที่คู่ความในคดีอาญามีฐานะเท่าเทียมกัน การพิจารณาคดีใช้ระบบลูกขุนซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาในการวินิจฉัยซึ่งนำพยานหลักฐานที่เป็นข้อเท็จจริง จึงทำให้เกิดหลักการในการควบคุมการรับรู้ข้อเท็จจริงของลูกขุน เพื่อให้รับฟังข้อเท็จจริงที่เหมาะสมที่ต้องการสร้างความแน่นอนในการพิจารณาคดี และศาลจะเป็นผู้มีหน้าที่ตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับความตกลงการต่อรองคำรับสารภาพ ถ้าคู่ความสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายในการทำความตกลงการต่อรองคำรับสารภาพนั้นได้ ศาลจะต้องบันทึกข้อตกลงนั้นไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาคดีระหว่างมีการพิจารณาคดี หรือในเวลาขณะที่ได้มีการทำความตกลงนั้นโดยศาลอาจจะยอมรับหรือปฏิเสธข้อตกลงนั้น หรืออาจจะหวังเห็นว่าไม่ยอมรับหรือปฏิเสธจนกว่าจะมีโอกาสพิจารณารายงานเกี่ยวกับข้อตกลงที่เสนอมา และต้องแจ้งให้จำเลยทราบและจะตัดสินใจตามที่กำหนดไว้ในข้อตกลงการต่อรองคำรับสารภาพ หรือปฏิเสธข้อตกลงการต่อรองคำรับสารภาพของศาลนั้น พร้อมทั้งแจ้งให้คู่ความทราบและให้คำแนะนำแก่จำเลยเป็นการส่วนตัวในศาลว่าศาลไม่ผูกพันตามข้อตกลงการต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) นั้น และให้โอกาสจำเลยถอนคำให้การและแนะนำจำเลยว่า ถ้าจำเลยยืนยันให้การรับสารภาพตลอดข้อหาหรือให้การรับสารภาพบางข้อหาแล้ว การดำเนินคดีต่อไปอาจจะเป็นประโยชน์แก่จำเลยน้อยกว่าที่จำเลยคาดหมายว่าจะได้รับจากข้อตกลงของการต่อรองคำรับสารภาพ แต่บทบัญญัติดังกล่าวไม่สอดคล้องกับระบบกฎหมายในประเทศไทยที่ใช้ระบบไต่สวน ซึ่งศาลในฐานะนักกฎหมายมีอำนาจค้นหาความจริงได้อย่างเต็มที่ ทั้งบทกฎหมายดังกล่าวมิได้ให้ศาลเข้าไปเป็นองค์กรที่รับผิดชอบในการควบคุมตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการอย่างไรในประเทศสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ยังขัดกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145 ซึ่งเป็นหลักในการควบคุมการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการ เพราะในขณะที่มาตรา 145 เป็นกรณีที่พนักงานอัยการมีความเห็นว่าการกระทำของผู้ต้องหาไม่เป็นความผิด แต่การต่อรองคำรับสารภาพ เป็นกรณีที่จำเลยกระทำความผิดแล้วจึงได้ให้การรับสารภาพในข้อหาที่ได้ทำการต่อรองกับพนักงานอัยการ บทกฎหมายดังกล่าวจึงไม่สามารถนำมาปรับใช้กับความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมที่กระทำในราชอาณาจักรได้ สำหรับมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ใช้บังคับกับความผิดฐานมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติเท่านั้น ในประมวลกฎหมายอาญาส่วนในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบ common law เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา มีมาตรการในการแสวงหาพยานหลักฐาน ได้แก่ การต่อรองคำรับสารภาพ และการกันผู้กระทำความผิดไว้เป็นพยาน ประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบ civil law เช่น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีมาตรการตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (Strafgesetzbuch) StGB มาตรา 46 B คือการที่ศาลใช้ดุลพินิจในการลดโทษแก่จำเลยโดยเหตุที่จำเลยเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดซึ่งเป็นความผิดที่พยานหลักฐานยากหรือความผิดอาญาร้ายแรง โดยบัญญัติว่า

(1) ถ้าผู้กระทำความผิดซึ่งต้องโทษจำคุกชั้นสูงสุดหรือต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต

1. ด้วยความสมัครใจเปิดเผยความรู้ของเขาหรือได้มีส่วนเปิดเผยการกระทำความผิดภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา 100 a (2) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งเขามีส่วนร่วมในการกระทำความผิด

2. เปิดเผยความรู้ของเขาแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนที่การกระทำความผิดภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา 100 a (2) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจะสำเร็จซึ่งเป็นความผิด แผนการที่เขารับรู้ หรือที่ต้องถูกขัดขวาง

ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา 49 (1) ศาลอาจลดโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 10 ปี เพื่อที่จะตัดสินว่าความผิดนั้นต้องลงโทษจำคุกชั้นสูงหรือไม่ ไม่เพียงแต่พิจารณาถึงการทำให้ความผิดนั้นรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะความผิดที่ร้ายแรงแต่ต้องนำเรื่องการไม่ลงโทษมาพิจารณาด้วย ถ้าผู้กระทำความผิดร่วมกระทำความผิดด้วย ความช่วยเหลือด้วยการเปิดเผยการรับรู้ตามข้อ 1 ข้างต้นจะต้องมีมากกว่าการกระทำความผิดในส่วนของเขา ศาลอาจไม่ลงโทษถ้าความผิดนั้นมีโทษจำคุกและผู้กระทำความผิดอาจถูกตัดสินจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 3 ปี

(2) การกำหนดโทษภายใต้บทบัญญัติมาตราก่อน ศาลจะต้องคำนึงถึง

1. สภาพและขอบเขตของข้อเท็จจริงที่ได้รับการเปิดเผยและความเกี่ยวพันของข้อเท็จจริงที่ได้รับการเปิดเผยหรือป้องกันไม่ให้เกิดความผิดนั้น เวลาที่เปิดเผย ระดับความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐโดย ผู้กระทำความผิด และความหนักเบาของความผิดที่เขาเปิดเผยประกอบด้วย

2. ความสัมพันธ์ของสถานการณ์ที่อ้างถึงในข้อ 1 ข้างต้นกับความร้ายแรงของข้อหาที่เขากระทำลงและระดับความผิดของผู้กระทำความผิด

(3) การลดโทษหรือการไม่ลงโทษภายใต้บทบัญญัติ (1) ข้างต้น จะต้องถูกละเว้นหากผู้กระทำความผิดเปิดเผยความรู้ของเขาหลังจากที่ศาลที่พิจารณาคดีรับฟ้องคดีที่กล่าวหาเขาไว้พิจารณาแล้ว (มาตรา 207 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา)

จะเห็นได้ว่าตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน มาตรา 46b นี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการใช้ดุลยพินิจกำหนดโทษของศาลหากจำเลยได้ให้ข้อมูลหรือเปิดเผยการรับรู้เกี่ยวกับการกระทำความผิดอื่นหรือที่เขามีส่วนร่วม ซึ่งกลายเป็นวิธีการแสวงหาพยานหลักฐานอย่างหนึ่งในการดำเนินคดีอาญา ดังนี้

1. ผู้กระทำความผิดเปิดเผยการรับรู้ด้วยความสมัครใจ
2. ข้อมูลหรือการรับรู้ของผู้กระทำความผิดต้องมีมากกว่าความผิดที่เขากระทำหรือมีส่วนร่วม
3. ผู้กระทำความผิดต้องเปิดเผยการรับรู้ก่อนที่ความผิดนั้นจะสำเร็จลง
4. ผู้กระทำความผิดต้องเปิดเผยการรับรู้ก่อนที่ศาลที่พิจารณาคดีจะมีคำสั่งให้เปิดการพิจารณาคดีหลัก

5. ความผิดที่ได้รับการลดโทษต้องเป็นความผิดอาญาร้ายแรงตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 100a (2) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ต้องเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดด้วยมิใช่ข้อเท็จจริงที่รู้กันทั่วไปหรือเป็นเพียงความเห็น ข้อสำคัญข้อมูลนั้นต้องทำให้ความผิดที่ไม่เคยเปิดเผยได้รับการเปิดเผย แต่ไม่จำเป็นว่าเมื่อเปิดเผยแล้วต้องสามารถจับกุมหรือลงโทษผู้กระทำความผิดอื่นได้

6. การลดมาตราส่วนโทษหรือลดโทษต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติมาตรา 49 (1) ประมวลกฎหมายอาญา

สำหรับประเทศไทยมาตรการที่มีอยู่ยังไม่เพียงพอในการปราบปรามการกระทำความผิดที่หาพยานหลักฐานยากหรือความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมดังกล่าว ต่อมา ประเทศไทยได้บัญญัติบทบัญญัติมาตรา 100/2 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เรื่องการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมีหลักการคล้ายกับประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (Strafgesetzbuch) StGB มาตรา 46 B ดังกล่าว ผู้เขียนจึงเสนอความเห็นให้นำมาตรา 100/2 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาใช้บังคับกับการกระทำความผิดที่หาพยานหลักฐานยากหรือความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมอื่น นอกจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เนื่องจากเจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรา 100/2 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 คือ เพื่อประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จากเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าวจึงนำไปบังคับใช้กับองค์กรอาชญากรรมอื่นเพื่อประโยชน์ในการแสวงหาพยานหลักฐานมาดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดที่อยู่เหนือขึ้นไปและสามารถทำลายเครือข่ายขององค์กรอาชญากรรมได้ โดยบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเช่นเดียวกับมาตรา 78 เนื่องจากผู้กระทำความผิดสามารถให้ถ้อยคำแก่พนักงานฝ่ายปกครอง ตำรวจ พนักงานอัยการ และศาลซึ่งเป็นข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้กระทำความผิดรายอื่นได้ โทฐานความผิดที่ระบุไว้ท้ายประมวลกฎหมายอาญาต้องเป็นความผิดที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมเท่านั้น ทั้งต้องกำหนดการใช้ดุลยพินิจในการลดโทษแก่ศาลเพื่อควบคุมการใช้ดุลยพินิจด้วย ดังนี้

“ถ้าศาลเห็นว่าผู้กระทำความผิดผู้ใดให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดท้ายประมวลกฎหมายนี้ต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือ ตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน ศาลจะลดโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้”

ความผิดท้ายประมวลกฎหมายอาญา

(1) ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร ตามมาตรา 113, 114, 120, 122 ถึง 124

(2) ความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลงตามมาตรา 240 ถึง 241, 254, 264, 266, 269/1

- (3) ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277, 277 ทวิ, 276, 278, 287
- (4) ความผิดต่อชีวิตตามมาตรา 288, 289
- (5) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ตามมาตรา 335 (7), (8), 340, 340 ทวิ, 338 ถึง 339, 341
- (6) ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนตามมาตรา 217 ถึง 218
- (7) ความผิดต่อเจ้าพนักงานและความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา 144, 149
- (8) ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย มียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, 65, 66

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา.

สถาบันกฎหมายอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด, สำนักงานงบประมาณความช่วยเหลือป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และสำนักงานพัฒนาระบบอัยการต่างประเทศแผนกให้ความช่วยเหลือและฝึกอบรม. (2548). *กระบวนการต่อรองคำรับสารภาพ* (เอกสารประกอบการสัมมนา). กรุงเทพฯ: สถาบันกฎหมายอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด.

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม และคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2558). *สภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขกฎหมายไทยเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายภาคความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับเจ้าพนักงานและการค้ามนุษย์* (เอกสารประกอบการประชุมกลุ่มย่อย ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (ม.ป.ป.). *มาตรการป้องกันและปราบปรามองค์กรอาชญากรรมและผู้มีอิทธิพล: การรวบรวมพยานหลักฐานบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรมและผู้มีอิทธิพล การประชุมทางวิชาการระดับชาติว่าด้วยงานยุติธรรม ครั้งที่ 2*. กรุงเทพฯ.

ภาษาต่างประเทศ

Books

German criminal code.